

Romanui Kęstučiui Drąsučiui – 75

Pastarųjų dešimtmečių laimėjimais mes didžiuojamės, tačiau negalime pamiršti, ką nuveikė savo žiniomis ir tąsyk turimomis priemonėmis ankstesnės medikų kartos. Tik remiantis jų darbu ir sukaupta patirtimi buvo įmanoma pasiekti dabartinių geresnių rezultatų.

Iki 2014 metų pabaigos liko kelios dešimtys dienų. Jubiliejiniai šie metai buvo ir žinomam chirurgui, daugelio jaunųjų mokytojui, Lietuvos nusipelnusiam gydytojui chirurgui Romanui Drąsučiui. Gimęs prasmingą Lietuvai vasario šešioliktąją, gydytojas Romanas Drąsutis šios dienos idealus dosniai dalijo savo jauniems kolegoms, ligoniams ir artimiesiems.

Romanas Drąsutis gimė Ukmergėje. Atvirą aukštaitišką būdą ir nepaprastą darbštumą būsimasis chirurgas paveldėjo iš tėvų – priėškario Lietuvos agronomų. Karo metais mažasis Romanas augo pas dėdę ir senelius prie Kėdainių šalia ramiai vandenį nešančio Nevėžio. Vaikystė gražiose Nevėžio lankose, senelių dėmesys įskiepijo mažam vaikui meilę gamtai. Juk ne veltui būsimasis chirurgas norėjo būti miškininku.

Sunkus pokaris sukviėtė išbarstyta šeima į Vilnių. Per karą pašlijus tėvo sveikatai, visa namų rūpesčių našta užgulė motinos – Elenos Drąsutienės – namų ūkio agronomės, garsios valgių gaminimo žinovės, kelių valgių gaminimo knygų autorės pečius. Tuometis Vilnius buvo virtęs griuvėsiais. Vaikai, tarp jų ir Romanas, gyveno paauglio gyvenimą – rinko iš griuvėsių plytas, sportavo, bandė net smuiku griežti. Noras žaisti krepšinį nugalėjo kitas aistras – jis buvo Lietuvos jaunių rinktinės narys.

Studijų metais Vilniaus universiteto Medicinos fakultete dirbo medicinos bibliotekoje. Prisiminimuose iškyla Medicinos fakulteto dėstytojai šviesuoliai, kurie buvo nuolatiniai bibliotekos lankytojai. Studijų metais užsimezgusi draugystė su Raimondu Lučinsku, Arūnu

Gineičiu, Jonu Šerpyčiu, Liaudginu Radavičiumi, Antanu Čekuoliu, Aliu Baubliu ir kt. nenutrūko ir baigus universitetą. Noras tapti chirurgu išsipildė. Gavęs paskyrimą į Švenčionis, sutiko pirmąjį chirurgijos mokytoją Vladą Karaliūną. Daug šiltų žodžių dabar jau solidus chirurgas R. Drąsutis nuolat skiria savo pirmajai darbuvietai, gydytojams, seselėms, kurios buvo ir pirmosios mokytojos. Darbas rajone patiko, tačiau gyvenimas riedėjo savo vaga – teko grįžti į sostinę. Vilniaus Raudonojo Kryžiaus ligoninė su savo dvasia, puikiais kolektyvo santykiais buvo jo didžiosios chirurgijos pradžia. Jauną, pareigingą, nenuilstamai dirbantį chirurgą pastebėjo ir įvertino senoji Raudonojo Kryžiaus ligoninė. Čia buvo puiki chirurgijos mokykla. Docentas Kazys Katilius, profesorius Antanas Sučila – tai mokytojai, kurie negailėjo savo patirties ir žinių jaunam chirurgui. Pradžiai buvo sunki – tuo pat metu R. Drąsutis buvo ir anesteziologas, ir chirurgas. Ir tik nuolatinis, nenuilstamas darbas suteikė patirties багаžą. O mokytojai šviesuoliai visada būdavo šalia sunkiu momentu. Mirus doc. K. Katiliui, Chirurgijos skyriaus vedėju paskiriamas gyd. R. Drąsutis. Jis garbingai tęsė savo mokytojų darbą, nuolat būdavo prie ligonio lovos – ar diena, ar naktis, ar savaitgalis, ar atostogos. Sunkūs ligoniai, kuriuos gydė R. Drąsutis, dėkingi jam už grąžintą gyvenimo džiaugsmą.

Negalima nepaminėti ypatingų Mokytojo kaip chirurgo sugebėjimų. Dalyvauti jo operacijose, jas stebėti buvo lengva, jos atrodė labai paprastos, kiekvienas daromas veiksmas turėjo aiškų, praktiškai patikrintą tikslą. Dar įdomiau tapo tada, kai, prasivėrus geležinei uždangai ir nuvykus į pasaulio chirurgijos centrus, buvo galima konstatuoti, kad čia, Vilniaus širdyje, turime aukščiausio lygio, labai plataus profilio chirurgijos virtuozą, kuris dėl savo taip nebūdingo chirurgams kuklumo niekuomet savęs tokiu nevadino ir tuo nesididžiavo.

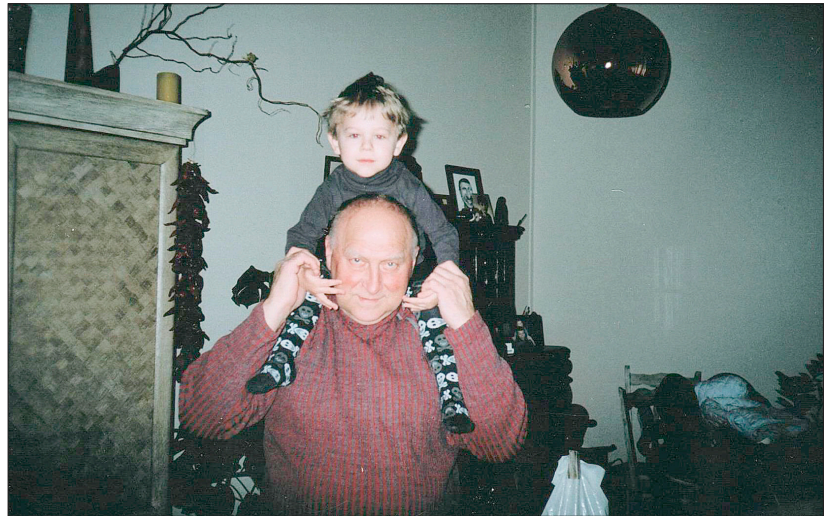
Graži jaunystė

Operacinėje

Darbe

Atokvėpio valandėlė su anūku

Sodyboje prie
Vilkokšnio eže-
ro ant Žuklijų
piliakalnio

Sūnus Jonas pasirinko tėvo profesiją

Gydytojas chirurgas Romanas Drąsutis labai daug dėmesio skyrė jauniems kolegoms: visi gydytojai rezidentai stengėsi pas jį pakliūti mokytis chirurgijos meno. Ypatin-gas Mokytojo sugebėjimas išklaudyti jaunesnius kolegas, rezidentus, net studentus, nuolatinės pamokos ligo-ninės skyriuje, operacinėje ir už ligo-ninės ribų, kantrybė asistuoti jaunesniems, dar daug ko nemokantiems, dėmesys menkoms detalėms – visi prisimena žymiąją frazę „smulkmenų chirurgijoje nėra“ – ryškiai išskyrė jį iš visos Lietuvos vyresniųjų chirurgų grupės ir ne vienas chirurgas, pridėjęs ranką prie širdies, gali pasakyti, kad savo profesijos pagrindų išmoko iš Romano Drąsučio.

R. Drąsučio šeima įsikūrė Vilniaus Užupyje ant Vilnelės kranto. Tačiau Romaną traukia jo išpuoselėta sodyba ant Vilkokšnio ežero kranto. Šalia dunksantis Žuklijų piliakalnis visą gyvenimą intensyviai dirbusiam ir dalijusiam save kitiems chirurgui suteikia jėgų puo-selėti iš gilių nuo Vilniaus katedros išaugusius ąžuolus, prižiūrėti bičių avilius, auginti žydinčius krūmus ir gėles. O patį didžiausią dėmesį šiandien Romanas Drąsutis skiria savo mylimiausiems anūkams, kuriuos moko ne tik skaityti ar rašyti, bet svarbiausia – mylėti savo žemę.

*Romano Kęstučio Drąsučio mokiniai
2014 m. spalio*